

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13C/213/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111226258
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8111226258.10

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci žalobcu: DELMEZA LIMITED, Chrysorogiatitis & Kolokotroni, P.C. 3030, Limassol, Cyprus, zastúpeného JUDr. Andreou Havlátovou Rajczyovou, advokátkou, Žižkova 6, 040 01 Košice, proti žalovanému: Slovenský pozemkový fond, Búdkova 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, 811 01 Bratislava, za účasti Okresného prokurátora v Prešove, Masarykova 16, 080 01 Prešov, o zaplatenie 23.182.672,11 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 2.2.2016 doručený súdu 4.2.2016
z a m i e t a .

Konanie z a s t a v u j e.

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou pôvodne jeho právnym predchodcom na Okresnom súde Poprad, po čiastočnom späťvzátí návrhu a zastavení konania v časti istiny vo výške 571,53 Eur, domáha, aby súd vydal rozsudok, ktorým by žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 23.182.672,11 Eur s príslušenstvom.

Faxovým podaním zo dňa 2.1.2012 doplneným následne aj doručením jeho originálu žalovaný navrhol, aby súd vydal uznesenie, ktorým by žalobcu zaviazal na zaplatenie preddavku na trovy konania vo výške 5% z peňažnej sumy uplatnenej žalobcom v lehote nie dlhšej ako 60 dní, a to na účet Okresného súdu Prešov s tým, že ak žalobca preddavok na trovy konania v stanovenej lehote nezaplatí, súd konanie zastaví.

Písomným podaním doručeným súdu 6.5.2014 podal žalobca návrh na prerušenie konania podľa druhej vety § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. za účelom podania návrhu na Ústavný súd SR na začatie konania o súlade právnych predpisov z dôvodu tvrdeného nesúladu ustanovenia § 141a O.s.p. s ustanoveniami čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1, čl. 3 ods. 1, čl. 4 ods. 1, čl. 4 ods. 4, čl. 36 ods. 1 čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Návrh odôvodnil tým, že súd sa stotožní s jeho pochybnosťami o ústavnosti predmetného ustanovenia (o povinnosti zaplatiť preddavok na trovy konania), konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 154 ods. 1 O.s.p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

Právne posúdenie je pritom nepochybne myšlienkový proces hodnotenia významu a relevancie tvrdených a zistených skutkových okolností, ktoré boli podkladom rozhodnutia, a ich subsumpcia pod hypotézu príslušnej právnej normy s následnou interpretáciou a aplikáciou práva. Súd musí uviesť, ako daný skutkový stav právne posúdil, ktorú právnu normu na daný stav aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval.

Súd o vyššie uvedených procesných návrhoch (po zrušení jeho predchádzajúcich rozhodnutí odvolacím súdom) rozhodol uznesením č.k. 13C/213/2011 - 1576 zo dňa 21.12.2015 tak, že uložil žalobcovi v lehote 60 dní od doručenia tohto uznesenia zložiť preddavok na trovy konania v sume 1.159.133,61 Eur na účet Okresného súdu Prešov, na zloženie takého istého preddavku v rovnakej lehote vyzval súčasne aj žalovaného, a návrh žalobcu na prerušenie konania za účelom podania návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov /s odôvodnením, že v tomto konkrétnom prípade (za situácie), kedy ust. § 141a O.s.p. počíta s vylúčením povinnosti zaplatiť preddavok na trovy konania, a žalobca netvrdil a nepreukázal, že ho nemôže zaplatiť, že objektívne konkrétnymi okolnosťami je už ohrozený jeho prístup k súdu, a že toto obmedzenie preňho predstavuje neprekonateľnú prekážku, a v tomto smere nevyvinul žiadnu konkrétnu aktivitu, hoci ho na to súd vyzýval, nemožno uvažovať o tom, že by aplikácia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorá sa veci týka, bola v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná/ zamietol. Uznesenie bolo žalobcovi (jeho právnenému zástupcovi) doručené dňa 18.1.2016, a preddavok na trovy konania na účet súdu doposiaľ nezložil.

Žalovaný na základe žiadosti o preúčtovanie platby zo dňa 31.12.2015 zložil dňa 20.1.2016 na účet súdu preddavok na trovy konania vo výške 1.159.133,61 Eur.

Písomným podaním zo dňa 2.2.2016 doručeným súdu 4.2.2016 a označeným ako odvolanie žalobcu proti tretiemu výroku uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 13C/213/2011-1576 zo dňa 21.12.2015 žalobca uviedol, že podáva proti tretiemu výroku napadnutého uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na prerušenie konania odvolanie, a odôvodnil to tým, že prvostupňový súd zrejme nedopatrením opomenul, že v danom prípade sa bez akýchkoľvek pochybností už na Ústavnom súde Slovenskej republiky vedie konanie o súlade § 141a v spojení s § 372u O.s.p. s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky pod sp. zn. PL ÚS 30/2015 (pozn. súdu: konanie o súlade § 141a O.s.p. s inými článkami Ústavy Slovenskej republiky než navrhoval žalobca, a to na základe návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky podaného podľa jeho vlastného iného zákonného oprávnenia; Ako obiter dictum súd pripomína, že začatie konania o súlade právnych predpisov nekonzumuje oprávnenie ostatných relevantných subjektov podať návrh, a nie je vylúčené, aby obsahovo podobný návrh na posúdenie súladu toho istého právneho predpisu s ústavou, a to dokonca s inými jej článkami, podali na Ústavný súd SR aj iné subjekty - napr. všeobecný súd, a na Ústavnom súde SR tak paralelne prebiehali viaceré obdobné konania). Poukázal na ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. upravujúce prípad tzv. fakultatívneho prerušenia konania, v ktorom je upravená možnosť a nie povinnosť súdu prerušiť konanie do vyriešenia určitej otázky v inom konaní. Podľa jeho názoru musí ísť ale o otázku predbežnú, teda takú, ktorú si môže vyriešiť i sám. Vyriešenie otázky súladu právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky však nie je otázkou, ktorú môže súd vyriešiť sám. Platí totiž ustanovenie § 135 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého súd je viazaný rozhodnutím Ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Podľa žalobcu do vyriešenia tejto otázky ústavným súdom, súd konať vo veci nemôže. Uviedol tiež, že v obdobnom konaní je v súčasnosti na základe totožných dôvodov právoplatne prerušené konanie, a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 17C/225/14-1646 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/255/2015-1657 zo dňa 19.8.2015 (pozn. súdu: zo spisu 17C/225/2014 vyplýva, že súd prerušil konanie na základe návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o súlade právnych predpisov vedeného na Ústavnom súde SR na základe návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky doručeného Ústavnému súdu

Slovenskej republiky 16.3.2015 o súlade ustanovenia § 141a v spojení s § 372u O.s.p. s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko z dôvodu prebiehajúceho konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky je daný dôvod na prerušenie konania, a v intenciách právneho štátu a v súlade s princípom právnej istoty je nevyhnutné, aby na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach bola daná rovnaká odpoveď, a navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie tak, že preruší konanie do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, č.k. PL ÚS 30/2015.

Z uvedeného je podľa názoru súdu zrejmé, že žalobca nežiada zrušenie, resp. zmenu (revíziu) rozhodnutia o jeho predchádzajúcom návrhu na prerušenie konania, ale prerušenie konania na základe iných doposiaľ neuplatnených skutočností, teda o prerušenie konania z iného dôvodu (a to i podľa obsahu jeho neskoršej nižšie uvedenej námietky zaujatosti, aby súd „rozhodol o návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že rozhodnutie závisí od otázky, ktorú rieši Ústavný súd SR pod sp. zn. PL. ÚS 30/2015“).

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. z podania musí byť zrejmé, čo sleduje. Podľa § 41 ods. 2 O.s.p. pritom platí, že každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený. Súd pripomína, že návrh je charakterizovaný opísaním skutkových okolností, ktorými navrhovateľ svoj návrh odôvodňuje, a skutkovým základom opísaným v návrhu v spojení s petítom, teda formuláciou ako má súd rozhodnúť, je potom vymedzený základ návrhu, ktorý je predmetom rozhodnutia. Rozhodujúcimi skutočnosťami sa rozumejú (všetky) údaje, ktoré sú celkovo nutné k tomu, aby bolo jasné, o čom a na akom základe má súd rozhodnúť, a ktoré, ak budú preukázané, umožňujú návrhu vyhovieť (mutatis matandis porovnaj tiež napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23. januára 2002, sp. zn. 25 Cdo 643/2000, in Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladateľstvo C.H.Beck, zväzok 13, publ. pod označením C 962).

Z obsahu návrhu žalobcu nepochybne vyplýva, že podaním zo dňa 2.2.2016 žiada o prerušenie konania z nového dôvodu. Rozhodovanie o návrhu na prerušenie konania, o ktorom nebolo rozhodnuté, pritom patrí do právomoci súdu, a na konanie na prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy (§ 9 ods. 1 O.s.p.). Účastník nie je oprávnený určovať, ktorý stupeň sústavy všeobecných súdov je funkčne príslušný na rozhodovanie o jeho návrhu.

Len pre úplnosť súd pripomína, že počas konania bol v súvislosti s konaním v tejto veci vydaný aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 5/2016 zo dňa 9.3.2016, v ktorom ústavný súd okrem iného poukázal na to, že z priebehu namietaného (tohto) konania tiež vyplýva, že uznesenie okresného súdu zo 17. januára 2013 (vydané predchádzajúcim zákonným sudcom), bolo uznesením odvolacieho súdu potvrdené len vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania z 30. marca 2012, vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania z 23. apríla 2012 a vo výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie konania zo 7. mája 2012 bolo zrušené a vec v rozsahu zrušenia vrátená okresnému súdu. Odvolací súd vo vzťahu k druhému výroku svojho rozhodnutia uviedol, že v čase podania návrhu (23. apríla 2012) už pôvodný navrhovateľ nebol účastníkom konania, keďže uznesenie o pripustení zmeny účastníka konania na strane navrhovateľa nadobudlo právoplatnosť už 11. apríla 2012, a preto nebol oprávnený podávať žiadne procesné návrhy v namietanom konaní (pozn. súdu: podľa odôvodnenia odvolacieho súdu uznesenie „bolo zrušené, lebo nemalo byť ani vydané, nakoľko nemohlo sa konať o procesnom návrhu niekoho, kto účastníkom konania nie je“). V súvislosti s tretím výrokom považoval krajský súd rozhodnutie okresného súdu za predčasné. Uvedené hodnotil ústavný súd ako neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu, a prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

Faxovým podaním zo dňa 22.3.2016, doplneným následne aj doručením jeho originálu, žalobca uplatnil voči vybavujúcemu sudcovi námietku zaujatosti. Uviedol, že nakoľko prvostupňový súd návrh na prerušenie konania zamietol, avšak proti uvedenému výroku sa žalobca odvolal, je podľa neho daná prekážka, ktorá súdu bráni pokračovať v konaní a najmä rozhodovať o zastavení konania aplikáciou ustanovenia § 141a O.s.p., ktorého nesúlad s ústavou je predmetom preskúmania ústavným súdom, pričom práve daná skutočnosť je dôvodom na prerušenie konania. Podľa žalobcu v takom prípade je prvostupňový súd pre existenciu takejto prekážky, napriek tomu, že odvolanie nesmeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, povinný predložiť vec v súlade s ustanovením § 209a ods. 2 O.s.p. odvolaciemu súdu bez zbytočného odkladu. Zistil, že vec nebola napriek vyššie uvedenému predložená

nadriadenému súdu. Uviedol, že správanie súdu, kedy súd nekoná v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP, čím môže žalobcu nezvratne výrazne poškodiť na jeho právach, sa v jeho očiach javí ako neobjektívne a zaujaté. Nepredložením veci odvolaciemu súdu, aby tento v odvolacom konaní rozhodol o návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že rozhodnutie (o zastavení konania pre nesplnenie uloženej povinnosti zložiť preddavok na trovy konania) závisí od otázky (súlady ustanovenia § 141a O.s.p. s Ústavou Slovenskej republiky), ktorú rieši Ústavný súd SR pod sp. zn. PL. ÚS 30/2015, hrozí, že konanie bude zastavené na základe ustanovenia, u ktorého možno očakávať, že jeho nesúlady s Ústavou Slovenskej republiky bude Ústavným súdom SR následne vyslovená. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby nadriadený súd tohto sudcu z prejednávania tejto veci vylúčil.

Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a ods. 5 O.s.p. ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

V danom prípade žalobca uplatnil námietku zaujatosti len s poukazom na okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, ktoré v zmysle ust. § 14 ods. 3 O.s.p. nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu, a preto súd podľa § 15a ods. 5 O.s.p. na námietku zaujatosti neprihliada, vec sa nadriadenému súdu nepredkladá, a súd vo veci ďalej konal.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 400/2015 Z.z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky právny predpis musí byť terminologicky jednotný. Na označenie rovnakých právnych inštitútov sa používajú rovnaké právne pojmy v rovnakom význame. Jeden právny pojem s vymedzeným významom sa v tomto význame používa jednotne v celom právnom poriadku. Ak je význam právneho pojmu vymedzený v jednom právnom predpise, nemôže iný právny predpis pre ten istý právny pojem vytvárať iný význam; to neplatí, ak právny pojem v tomto význame nemožno použiť v inom právnom predpise. Rovnako je neprípustné, aby právny predpis inak vymedzil význam rovnakého právneho pojmu len pre jeho časť.

Podľa čl. 72 Ústavy SR národná rada Slovenskej republiky je jediným ústavodarným a zákonodarným orgánom Slovenskej republiky.

Podľa čl. 125 ods. 2 Ústavy SR ak ústavný súd prijme návrh na konanie podľa odseku 1, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 1 zák. č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov ak Ústavný súd prijme návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy, môže uznesením pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva alebo slobody“), ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa § 141a ods. 1 O.s.p. navrhovateľovi, u ktorého nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 <<http://www.zakonypreludi.sk/zz/1963-99>> v celom rozsahu a ktorý uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, súd na návrh odporcu uloží, aby v lehote nie dlhšej ako 60 dní zložil preddavok na trovy konania. Na zloženie preddavku podľa prvej vety vyzve súd súčasne s uložením povinnosti navrhovateľovi v rovnakej lehote aj odporcu. Povinnosť zložiť preddavok na trovy konania nemá účastník, ktorého majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní. Ak navrhovateľ preddavok na trovy konania v určenej lehote nezloží a odporca, ktorý má povinnosť preddavok zložiť, ho zložil, alebo odporcom je účastník, ktorého majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní, súd konanie v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania zastaví.

Z obsahu ustanovenia § 109 O.s.p. a jeho systematického zakotvenia v Občianskom súdnom poriadku (v jeho tretej časti označenej ako Konanie na prvom stupni, a to v jej prvej hlave upravujúcej Priebeh konania s podnázvom Prekážky postupu konania) vyplýva, že toto ustanovenie upravuje prerušenie konania rozhodnutím súdu (teda nie zo zákona) v prípadoch, ak počas konania nastane dočasná prekážka postupu konania. V prvom odseku tohto ustanovenia sú taxatívne vymedzené prípady, v ktorých súd konať (dočasne) nemôže a konanie musí obligatórne prerušiť, a v druhom odseku situácie, v ktorých, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, konanie môže (podľa svojej úvahy) prerušiť (fakultatívne), a to najmä z dôvodov vhodnosti resp. hospodárnosti (pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia).

„Podľa nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 142/2004 pri rozhodovaní o sťažnostiach pre porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v prípadoch konaní pred všeobecným súdom, ktoré sú prerušené, treba rozlišovať, či došlo k prerušeniu konania pred všeobecným súdom z obligatórnych dôvodov (§ 109 ods. 1 OSP) alebo z fakultatívnych dôvodov (§ 109 ods. 2 OSP). Ak bolo konanie pred všeobecným súdom prerušené z obligatórnych dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, nemôže dochádzať ku zbytočným prietahom, kým tieto dôvody trvajú.

Naproti tomu v prípade konaní prerušených z fakultatívnych dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 109 ods. 2 OSP musí ústavný súd skúmať, či nečinnosť všeobecného súdu je dôvodná, teda či nebolo jeho povinnosťou pokračovať v konaní.“ (cit. in: Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok, I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha: C.H.Beck, 2012, s. 399, dostupný aj na www.ustavnysud.sk <<http://www.ustavnysud.sk>>).

Z rozlišovania pojmov a vymedzenia hypotézy v ust. § 109 ods. 1 písm. b) veta prvá a druhá O.s.p. (1. v prípade ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je v konaní oprávnený riešiť, a 2. v prípade ak súd pred rozhodnutím dospeje k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou) vyplýva, že sa jedná o dve rozdielne situácie.

V danom prípade sa žalobca domáha prerušenia konania z dôvodu, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky sa vedie konanie o súlade § 141a v spojení s § 372u O.s.p. s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky pod sp. zn. PL ÚS 30/2015, a do vyriešenia tejto otázky ústavným súdom podľa jeho názoru súd konať vo veci nemôže. S týmto názorom žalobcu však nemožno súhlasiť.

Podľa súdu ďalšie konanie a rozhodnutie v tejto konkrétnej veci nezávisí od rozhodnutia v uvedenom konaní na ústavnom súde, a toto by preto mohlo byť dôvodom len pre fakultatívne prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p.. Samotné začatie konania (ktoré sa začína podaním návrhu), prípadne prijatie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov na Ústavnom súde SR (ak je podané oprávnenou osobou a má predpísané náležitosti) totiž v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom na obligatórne prerušenie konania, v ktorom by sa tieto predpisy mali aplikovať. V zmysle ústavy a § 38 ods. 1 zákona o organizácii Ústavného súdu SR totiž okrem zákonodarcu (len) ústavný súd môže všeobecne pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení (ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody). Bolo by preto v rozpore s princípmi právneho štátu, ak by iné orgány svojimi faktickými úkonmi alebo inými rozhodnutiami toto ustanovenie obchádzali, a podľa platných a účinných zákonov nepostupovali.

V opačnom prípade by totiž v rozpore s ústavnými princípmi zákonodarnej moci, ktorá samostatne patrí výlučne Národnej rade SR (s ohľadom na okruh oprávnených subjektov, ktoré majú negatívnu zákonodarnú právomoc vždy iba v spojení s rozhodnutím ústavného súdu), už každé začatie konania o súlade právnych predpisov na ústavnom súde (bez rozhodnutia ústavného súdu) znamenalo povinnosť neaplikovať napadnuté právne predpisy, resp. prerušiť konanie, v ktorom sa majú aplikovať, a ust. § 38 ods. 1 cit. zákona by bolo len obsolentnou, zbytočnou právnou normou. Takýto záver by však bol v zjavnom rozpore s princípmi právneho štátu (a princípom prezumpcie ústavnosti, ktorý je jeho imanentnou súčasťou), v ktorom sa platné a účinné právne normy majú aplikovať.

Vo vzťahu k poukazu žalobcu na iné rozhodnutie všeobecného súdu o prerušení konania v obdobnej veci súd zdôrazňuje, že právny poriadok Slovenskej republiky nie je založený na systéme súdnych precedensov, a toto rozhodnutie v inej veci preňho nie je záväzná. Navyiac v uvedenej veci bolo rozhodnutie vydané v odlišnej procesnej situácii (ešte pred posudzovaním predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov a povinnosti zložiť preddavok na trovy konania), a odvolací súd, ako vyplýva z odôvodnenia jeho uznesenia, povinnosť prerušenia konania riešil v súvislosti s otázkou potreby (a zrejme aj jej zistenia) zaslania vlastného návrhu (na začatie konania o súlade právnych predpisov) Ústavnému súdu SR. V tomto konaní však súd, tak ako to bolo uvedené v jeho rozhodnutí o predchádzajúcom návrhu na prerušenie konania, v konkrétnych okolnostiach prípadu k tomuto záveru nedospel.

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že samotné konanie o súlade právnych predpisov nie je takou skutočnosťou, ktorá by tvorila prekážku ďalšieho pokračovania v konaní, a mohlo by byť dôvodom len na „tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Dôvodom pre takýto postup je predovšetkým otázka hospodárnosti konania. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu, a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri riadení príslušného konania má súd podriať aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O.s.p.), a spomedzi viacerých opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Z týchto dôvodov treba považovať prerušenie konania vo všeobecnosti skôr za výnimku ako pravidlo. Treba mať pritom na zreteli aj to, že úlohou súdu, len čo sa konanie začalo, je i bez ďalších návrhov postupovať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (§ 100 ods. 1 O.s.p.). Z tohto ustanovenia vyplývajúca zásada oficiality znamená povinnosť pokračovať v začatom konaní, zistiť všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie a z nich vyvodiť skutkový a právny záver a o veci rozhodnúť. Uvedený cieľ musí dosiahnuť vlastnou procesnou činnosťou“ (z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/99/2015 zo dňa 31.3.2016).

V danom prípade žalobca vo svojom návrhu na prerušenie konania zo dňa 2.2.2016 okrem toho, že sa na Ústavnom súde Slovenskej republiky vedie konanie o súlade § 141a v spojení s § 372u O.s.p. s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky pod sp. zn. PL ÚS 30/2015, neuviedol žiadne iné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prerušenie konania, a keďže súd túto skutočnosť v konkrétnych okolnostiach prípadu nepovažoval za dôležitý dôvod na prerušenie konania, a nezistil ani žiadne iné okolnosti ktoré by to odôvodňovali, návrh na prerušenie konania zamietol.

Vo vzťahu k povinnosti zložiť preddavok na trovy konania uloženej žalobcovi uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 13C/213/2011 - 1576 zo dňa 21.12.2015 súd ďalej zistil, že stanovená 60 dňová lehota na zaplatenie preddavku na trovy konania od doručenie tohto uznesenia 18.1.2016 žalobcovi uplynula dňa 18.3.2016, žalobca ho do dnešného dňa nezložil a žalovaný rovnaký preddavok na trovy konania v stanovenej lehote zložil, a preto je potrebné aplikovať ustanovenie § 141a O.s.p., podľa ktorého v takom prípade súd konanie v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania zastaví.

Lehota na zastavenie konania nie je prekluzívna, podobne ako všetky ostatné lehoty v Občianskom súdnom poriadku stanovené pre úkony súdu, má len poriadkovú povahu, a jej uplynutie, i v dôsledku potreby jej predĺženia z dôvodu ďalších neskorších súvisiacich procesných úkonov žalobcu a nutnosti ich posúdenia, nezbavuje súd povinnosti konať podľa zákona, a preto súd toto konanie, pre nezloženie preddavku na trovy konania zo strany žalobcu, vzhľadom na všetky vyššie uvedené zistenia obligatórne zastavil.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s. p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. V danom prípade nebolo možné uvažovať o posúdení úspechu účastníkov v konaní, pretože konanie začaté na základe návrhu žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, bolo bez meritórneho prejednaní veci zastavené až neskôr po začatí konania práve v súvislosti s rovnocennou k tomu fakultatívne pristúpenou procesnou aktivitou na strane žalovaného (návrhom na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania, ktorý urobiť nemusel a závisel rovnako výlučne od jeho uváženia), a preto na náhradu trov konania podľa výsledku žiaden z nich nemá právo.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.